

nære Budget bestemt $3\frac{1}{2}$ Million til Arbejder, der skulle udføres, det er dobbelt saa meget, som den pleier. Det er altsaa et stort Spørgsmaal, om man ikke gjør bedre i at udføre disse Arbejder, end at paatage sig nye Byrder i samme Diemed for at modarbejde Nøden. Det forekommer os derfor, at det Heldigste vilde være at henvende sig til Kommunalbestyrelsen strax, saa kunde man erfare, hvor vidt den ser sig i Stand til at modtage det gjorte Tilbud. Dette Tilbud har desuden en anden Side, idet det er et Laan. Kommunens Budget er saaledes, at den vanskelig vil kunne udrede sine Udgifter, naar man bevarer den nuværende Skatteprocent. Man har ikke Lov til at paalægge Indbyggernes mere end 3 pCt. i Stat, hvis altsaa dette skal udføres, kan det ikke ske, kan man ikke gjøre det uden Laan, og det Laan saa store, at man ikke kan vide, naar de kunne tilbagebetales, og som det vil være meget vanskeligt for Kommunen at indlade sig paa. Som Supplement til denne Lov maatte det saa ogsaa være nødvendigt at opheve den nævnte Maximumsbestemmelse for Indkomstskatten. Jeg skal ikke udtale mig videre, før jeg har hørt Flertallets Ordfører udtale sig, men jeg tror som sagt, at den naturligste og hensigtsmæssigste Maade at fremme Sagen paa er at følge Mindretallet.

Ordføreren (Trier): Naar det af Mindretallets ærede Ordfører blev sagt, at dette Lovforslag fremkom umotiveret, idet der ikke foreligger nogen bestemt Afgjørelse af, hvorvidt der i Virkeligheden findes en saadan Trang som den, Lovforslaget gaar ud fra, saa vil jeg imod den ærede Ordførers Fremstilling paaberøbe mig selve den Dagsorden, han er Ordfører for, og som begynder med at foreslaa Thinget at erkjende, „at der i Hovedstaden findes Huse og Veiligheder, som ere i en saadan Tilstand, at det Offentlige bør drage Omsorg for, at de ikke benyttes til Beboelse, men enten foranlediges ombyggede eller givne anden Anvendelse, og at Bestræbelserne for at skaffe Arbejderne billige og hensigtsmæssige indrettede Boliger bør under de nuværende vanskelige Forhold støttes af Kommune og Stat.“ Jeg ser i denne Udtalelse fra Mindretallets Side netop en Tilslutning til selve det Udgangspunkt, hvorpaa vi Forslagsstillere have bygget vort Forslag, en Enighed med os i det Væsentlige, en Godkjendelse af selve det, som det er os om at gjøre at motivere vort Forslag med, saaledes at det forekommer mig, den Uenighed, som er imellem Mindretallet og Flertallet om dette Spørgsmaal, væsentlig maa siges at være

af underordnet praktisk Natur, en forskjellig Mening om, hvilken af to Fremgangsmaader der ud fra et fælles Synspunkt bedst vil føre til Sagens Gjennemførelse. Det staar da saaledes, at for Mindretallet vil det være mest praktisk og hurtigt førende til Maalet, om man standse Sagen paa dens nuværende Trin, og blot i al Almindelighed opfordrede Regeringen til at indlede Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen om disse Spørgsmaal, medens Flertallet mener, at det mest praktiske Standpunkt at stille sig paa er, at tage Sagen der, hvor den netop nu befinder sig, og søge at føre den igjennem ud fra det Grundlag, som allerede er lagt. Flertallet bygger paa det gamle velbekjendte Ordprog, at „en Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget“, og mener, at der er langt større Grund til at tro, at den Sag, der her er Tale om, vil blive ført hurtigt igjennem, naar der er et bestemt begrændset Udgangspunkt for Forhandlingerne mellem Regeringen og Kommunalbestyrelsen. Det forholder sig jo nemlig slet ikke saaledes, at Flertallet skulde have ment, at en saadan Forhandling var overflødig; Spørgsmaalet har kun været: hvor kan man mene, at disse Forhandlinger med størst Frugt kunne henlægges under Sagens videre Gang her i Rigsdagen eller ved en foreløbig Afvisning af Sagen for at begynde paany paa var Bund? Og saa er det, at det staar fast for os, at det mest Praktiske maatte være, om Regeringen kunde komme til Kommunalbestyrelsen med et Slags Mandat fra Rigsdagen om ikke alene i al Almindelighed at indlede Forhandlinger, men ogsaa med visse Kammer for disse Forhandlinger, saaledes som de ere fastslaede gennem Afstemninger her i Rigsdagen. Flertallet har tænkt sig det som en Mulighed, at hvis Folkethinget vedtog Forslaget og sendte det over i Landsthinget, og Landsthinget saa f. Ex. ved en 1ste Behandling godkjendte det almindelige Udgangspunkt, vilde der være kommet et Dieblit, da man vilde kunne møde for Kommunalbestyrelsen med et bestemt begrændset Mandat, der kunde anses for at være stillet til hurtigt muligt at føre denne Sag til Ende. Der kan jo ingen Tvivl være om, at man altid gjør det bedste og hurtigste Indtryk, naar man er i Stand til at møde med ganske bestemte Spørgsmaal, og at man ogsaa paaar det bedste Resultat af Forhandlingerne, naar man ikke blot forhandler i sit eget Navn, men, idet man stiller de bestemte Spørgsmaal, i et Tilfælde som dette kan tale ikke alene som Regering, men ogsaa i Rigsdagens Navn som den anden Faktor i Lovgivningsmagten